

Muzyka jest związana z filmem niemal od jego zarania. Początkowo, w erze kina niemego, projekcjom towarzyszyła muzyka wykonywana na żywo, przez pianistę, organistę, lub małe zespoły muzyczne. W 1914 roku powstały nawet specjalne organy, które nie tylko mogły symulować brzmienie dużej orkiestry, ale także efekty dźwiękowe takie jak grzmoty, tętent końskich kopyt i inne. Z czasem, kiedy film połączono z dźwiękiem, muzyka nabierała znaczenia coraz bardziej istotnego. W świecie współczesnym stanowi już w zasadzie samodzielny, odrębny nurt. Wiele z utworów filmowych, szczególnie piosenek, stało się przebojami żyjącymi już całkiem niezależnie od filmów, z których pochodzą.

Magdalena Rostworowska

REAL DIAMONDS - Piosenka Filmowa

Miłość Ci wszystko wybaczy z filmu "Szpieg w masce" (1933); muz. Henryk Wars, sł. Julian Tuwim
Już nie zapomnisz mnie z filmu "Zapomniana melodia" (1938); muz. Henryk Wars, sł. Ludwik Starski
Nie ma szczęścia bez miłości z filmu "Wrzos" (1938); muz. Władysław Szpilman, sł. Henryk Szpilman
W małym kinie; muz. Władysław Szpilman, sł. Ludwik Starski
Powróćmy jak za dawnych lat z filmu "Manewry miłosne" (1935); muz. Henryk Wars, sł. Andrzej Włost, Jerzy Jurandot
Deszcz; muz. Władysław Szpilman, sł. Konstanty Ildefons Gałczyński
Ja się boję sama spać (1926); muz. Jerzy Petersburski, sł. Andrzej Włost
Pierwszy znak z filmu "Szpieg w masce" (1933); muz. Henryk Wars, sł. Julian Tuwim
Każdemu wolno kochać z filmu "Każdemu wolno kochać" (1933); muz. Szymon Kataszek, Zygmunt Karasiński, sł. Emanuel Schlechter
The Summer Knows z filmu "Summer of '42" (1971); muz. Michel Legrand, sł. Marilyn & Allan Bergman
Alfie z filmu „Alfie” (1966); muz. Burt Bacharach, sł. Hal David
Over The Rainbow z filmu „Czarnoksiężnik z krainy Ozz” (1939); muz. Harold Arlen, sł. Edgar Yipsel Harburg

Wykonawcy:

Uczniowie Wydziału Wokalistyki Estradowej, Wydziału Jazzu i Policealnego Studium Jazzu im. Henryka Majewskiego Zespołu Państwowych Szkół Muzycznych im. Fryderyka Chopina w Warszawie

Wojciech Zieliński – fortepian, aranżacja

Marcel Baliński – fortepian

Opracowanie, aranżacja i prowadzenie koncertu – **Wojciech Zieliński**

Kierownictwo artystyczne cyklu – **prof. Andrzej Zieliński**

Wojciech Zieliński – absolwent Akademii Muzycznej w Warszawie, w klasie kompozycji doc. Zbigniewa Rudzińskiego (1989). Od 1975 współpracuje z Polskim Radiem i Telewizją. Współpracował z warszawskim Teatrem Komedia jako dyrygent, z Teatrem na Targówku w Warszawie jako aranżer, kompozytor i dyrygent. Prowadzi zajęcia w zakresie jazzowego kształcenia słuchu w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie. Uczestnik Przeglądów Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu, jako kompozytor i aranżer w latach 1993–2007. Od 1998 prowadzi zajęcia z aranżacji w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. F. Chopina (Studium Jazzowe) w Warszawie. W latach 1999–2006 był aranżerem piosenek w konkursie „Pamiętajmy o Osieckiej”. Aranżer piosenek „Wielkiego Śpiewnika Agnieszki Osieckiej”[1]. W 1998 nagrał płytę autorską "The Heart of Spider" o stylistyce jazzowej. Zieliński komponuje muzykę instrumentalną jazzową i rozrywkową, muzykę poważną, filmową i teatralną. Jest aranżerem około 1600 opublikowanych utworów. Jako dyrygent, aranżer, instrumentalista pracował m.in. przy wielu filmach i serialach.

Zespół Państwowych Szkół Muzycznych im. Fryderyka Chopina w Warszawie szczyli się ponad stuletnią historią. Szkoła powstała w 1883 roku przy Warszawskim Towarzystwie Muzycznym i początkowo miała tylko klasę śpiewu solowego i chóralnego kierowaną przez Piotra Maszyńskiego. Następnie utworzono klasy instrumentalne. Wśród wykładowców i absolwentów tego kierunku byli najwięksi ówcześni aktorzy – partnerzy Heleny Modrzejewskiej: Mieczysław Frenkiel, Józef Kotarbiński, Wincenty Rapacki, Władysław Szymanowski, Maria Przybyłko-Potocka, Stanisława Wysocka, Antoni Gertner, a później Aleksander Zelwerowicz. Obecnie, posiadające taką tradycję elementy kształcenia aktorskiego kontynuowane są na Wydziale Wokalnym – śpiew solowy oraz Wydziale Wokalistyki Estradowej.

W latach 1892-1897 dyrektorem Szkoły był znany kompozytor Zygmunt Noskowski, założyciel Filharmonii Warszawskiej. W 1919 roku w uznaniu zasług Szkoła otrzymała nazwę i uprawnienia „Wyższej Szkoły Muzycznej im. Fryderyka Chopina”. Z inicjatywy pedagoga Szkoły Jerzego Żurawlewa Szkoła zapoczątkowała w 1927 roku Międzynarodowe Konkursy Pianistyczne im. Fryderyka Chopina, a z inicjatywy ówczesnego dyrektora Szkoły – Adama Wieniawskiego – w 1935 roku zapoczątkowane zostały Międzynarodowe Konkursy Skrzypcowe im. Henryka Wieniawskiego. Po II Wojnie Światowej, w roku 1950, Szkołę upaństwowiono i nadano jej nazwę Średniej Szkoły Muzycznej im. Fryderyka Chopina, a następnie Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia nr 2 im. Fryderyka Chopina. W 1997 roku Szkoła przekształcona została w Zespół Państwowych Szkół Muzycznych im. Fryderyka Chopina.

Szkoła kształci muzyków-instrumentalistów i wokalistów. Jako jedyna w Polsce prowadzi, na poziomie szkolnictwa średniego, Wydział Wokalistyki Estradowej (dawnej Sekcja Piosenki), a od 1992 roku Wydział Jazzu. W 2005 roku niezwykle rozległy zakres prowadzonego w Szkole kształcenia muzycznego poszerzony został o Wydział Klawesynu, Organów i Muzyki Dawnej.

Pracę solistów, orkiestry, chóru, big-bandu, zespołów kameralnych i jazzowych, czy zespołów muzyki dawnej, wieńczą koncerty w kraju i za granicą oraz liczne nagrody na ogólnopolskich i międzynarodowych konkursach muzycznych.

Wydział Jazzu w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. Fryderyka Chopina w Warszawie powołano do życia w 1992 roku jako pierwszy w polskim szkolnictwie muzycznym stopnia średniego. Inicjatorem przedsięwzięcia był pianista Paweł Skrzypek, wówczas wicedyrektor ds. artystycznych, a dziś – dyrektor Szkoły.

Od początku istnienia Wydziału do jego popularności przyczyniała się znakomita kadra wykładowców, w skład której weszli najwybitniejsi polscy muzycy jazzowi. W pierwszym składzie pedagogów znaleźli się m.in. Andrzej Trzaskowski, Jan Ptaszyn Wróblewski, Zbigniew Namysłowski, Andrzej Jagodziński, Kazimierz Jonkisz, Czesław Bartkowski, Zbigniew Wegehaupt, Robert Majewski i sam Henryk Majewski, który objął funkcję kierownika Wydziału. Wydział cieszył się dużym zainteresowaniem także absolwentów szkół muzycznych II stopnia, co zainspirowało Henryka Majewskiego do powołania jazzowej szkoły policealnej. Pięć lat później inicjatywa ta została zrealizowana przez kolejną dyrektorkę Szkoły Krystynę Bentkowską, która, rozszerzając kształcenie jazzowe na Bednarskiej o Policealne Studium Jazzu, stworzyła wraz z PSM II stopnia Nr 2 nową strukturę w postaci zespołu szkół.